



רב סרן פיאלקוב יהושוע
2053315

בן שרה ואריה
נולד ב- 24.9.1949
התגייס לצה"ל ב- 1.8.1968
שרת בחטיבת "גולני" (1)
נפל ב- 24.10.1993
בעת שרותו הצבאי.



רב סרן יהושע פיאקוב

יהושע נולד כבן בכור לחוריו שרה ואריה פיאקוב בקיבוץ אפק, בראש השנה, י"א בתשרי תש"י, 24.9.1949. לאחר 7 שנים הצטרף למשפחה אחיו הקטן, צביקה. ילדותו של קיבוץ עברה על יהושע, לימודים בבית הספר אפק ועבודה בענפי המשק, אך למרות שהיה יליד הארץ, לא שכח את מורשת חוריו. בעבודת שורשים שהגיש בבית הספר כתב את סיפורו של אביו, שגדל ברוסיה למשפחה שהקפידה על שימור זהותה היהודית, הפך ציוני נלהב ועלה על אניית מעפילים לישראל בתום מלחמת העולם השנייה. אביו של יהושע הטמיע בבנו את אהבת הארץ, אהבת ההתיישבות והגשמת החזון הציוני, והמסר הזה ליווה את יהושע כל חייו. דליה, אשתו של יהושע מספרת כי שתיים מאהבותיו הגדולות היו כלבים וצילום, וכי הוא הקפיד לתעד כל דבר. עוד אהבה גדולה של יהושע הייתה גידולי נוי, הוא ידע כיצד למצוא את היופי שטמון בכל מקום, ולחפוך אותו לפורח ומטופח. בצעירותו עבד בטיפוח הנוי באפק, וכל הגינו ואזורי הנוי שקיימים היום בקיבוץ הם פרי מעשה ידיו, הוא גאל פינות מוזנחות בקיבוץ והפך אותן לירוקות ופורחות. ב-1962 חגג יהושע את בר המצווה עם חברי קבוצתו, קבוצת "ארו", וב-1967 יצא לקיבוץ אייל במסגרת גרעין שרות בניס לשנה שלישית. ב-1968 התגייס יהושע לצבא והוצב בגולני, וכשנתיים אחר כך יצא לקורס קציני מנהלה. ביולי 1970, עבר קורס שלישים והצטרף לגולני בתור שלישי בגדוד הבוקעים (גדוד 51), לאחר מכן היה השלישי של בא"ח 1. אחרי 4 שנות שירות, חזר יהושע למשק בקיבוץ. הוא החל לעבוד ברפת, עבודה קשה ותובענית, אותה עשה במסירות רבה. בכל בוקר השכים קום לחליבה, ואחר כך להאבסה ולקציר. חברו הטוב, יונתן ויינר, כתב עליו: "אפשר ללמוד על כל דרך חייו של יהושע מן השנים ההן ברפת- דרך חיים של עבודה קשה, של חתיירה למטרה בעקשנות, בהתעלמות ממוסכמות". מלחמת יום כיפור סחפה אותו הרחק מביתו ומשפחתו, הרחק מהרפת ומחיי הקיבוץ, הוא חזר לצבא כדי לעזור בשיקום חטיבת גולני שנפגעה קשה במלחמת יום הכיפורים, והוא המשיך בשירות קבע בגולני מאוקטובר 1973, בתור ע. קשל"ח, ועד נובמבר 1977. באוקטובר 1976 הועלה לדרגת רב-סרן בתפקיד של קצין שלישות של חטיבת גולני, חודש לאחר שהועלה בדרגה, אושפז לראשונה בבית החולים רמב"ם עם זיהום בכליות. לאחר שהוקל לו, התבקש לחזור לצבא ולהמשיך בתפקידו. ביולי 1977 נפצע ברגלו בזמן אימון ירי, אושפז שוב ברמב"ם ונחת ברגלו. לאחר תקופת התאוששות, פיזיותרפיה וטיפולים, השתחרר מהצבא בדרגת רב סרן וחזר למשק אחרי 8 שנים וחודשיים של שירות בצה"ל. מילות ההערכה שנכתבו בתעודת השחרור שלו, יכולות להעיד על רמת המחויבות והמסירות של יהושע שהייתה חלק מהאידיאולוגיה שניק בבית חוריו, על החריצות והמשמעת העצמית שהייתה חלק בלתי נפרד ממנו במשך כל חייו. אל"מ (במיל') יום טוב חזן, לימים רס"ר מחנה שרגא של חטיבת גולני וסגן מפקד החטיבה, ויו"ר אתר ההנצחה ומוזיאון גולני, ספד לו וכתב: "יהושע היה בחור ישר ואמין. כל דבר עניין אותו, הוא לא ויתר ודבק במטרה עד שהשלים את עבודתו במלואה. הוא עבד קשה מאוד. ראשונה במעלה הייתה עבודתו ורק אחר כל המחלה, עד שלא יכל עוד". עם החזרה לקיבוץ, קיבל יהושע אישור מאספת החברים לצאת ללימודים, יהושע החל לסבול מכאבים קשים, ואושפז שוב מספר פעמים ברמב"ם. הרופאים קבעו שוב שאין ממצאים מסוכנים, אבל יהושע המשיך לסבול מכאבים קשים שלא הרפו. למרות שהכאבים המשיכו ללוות את חייו, הוא לא נכנע, המשיך בחייו, עבד במשק בעבודה הקשה של גידולי השדה, בשנת 1979 התחיל ללמוד באוניברסיטת חיפה, כלכלה וסטטיסטיקה, עבר לגור בחיפה, ובימים הפנויים יהושע חחרץ אף עבד בתור גנן. הוא עזב את הלימודים בגלל הקושי של הטיפולים הרפואיים. בשנת 1980 נישא לדליה לדקני, וביוני 1981 נולד בנם הבכור, אלון, על שם עץ האלון המעטר את תג היחידה של החטיבה. בשנת 1982 המשפחה הקטנה החליטה להצטרף לקבוצת "קלע" כדי להקים יישוב חדש ברמת הגולן, אך מצב בריאותו של יהושע המשיך להתדרדר. כשהגיע למרפאה בקיבוץ אפק, פגש במקרה בחברי מזכירות הקיבוץ ואלה שכנעו אותו לחזור לקיבוץ. לאחר בדיקה בבית החולים

רמב"ם, קיבל זימון דחוף לאשמוז והמשפחה כולה חזרה לאפק, בחקופה זו אף נסע לבילינסון לברר על
אפשרות של השתלת כליה. ביוני 1983 נולד בנו השני, אור, והושע המשיך בהגשמת חלומו להקים את
ביתו בעצמו. למרות המחלה שהמשיכה להטריד, המשפחה עברה למושב ציפורי בשנת 1985, יהושע
בנה את ביתו במושב ציפורי ונעזר במשרד הביטחון שהכיר בו כנכה 100%. במושב ציפורי יהושע בנה
משק שכלל רפת, גידולי שדה, וגם נטע כרם. הוא החל לקבל טיפול דיאלוזה חדשני בבית, והמשיך את
הטיפול ברמב"ם, ובמקביל נולדה הבת אלמוג בשנת 1987. מצבו הבריאותי המשיך להתדרדר,
ובאוקטובר 1993 הובחל לבית החולים ונותר. במשך שבועיים נאבק בכאבים שלא הרפו ממנו, וב-24
לאוקטובר 1993, ט' בחשוון תשנ"ד לפנות ערב, הכריעה אותו המחלה והוא בן 44 וחודש.

עם פטירתו, פרסמו חבריו לכיתה ארוז מכתב מרגש, שיכול להעיד קצת על ההערכה והאהבה הרבה לה
זכה יהושע מהקרובים לו ביותר. למרות המאבק ארוך השנים במחלה, בני כיתתו היו משוכנעים שגם
הפעם יוכל לנצח ולהתגבר עליה. הם תיארו חבר מסור ואכפתי, ידיד טוב שתמיד נחלץ לעזרה וגם ברגעי
מחלתו הקשים, בהם סבל מכאבים איומים, התעניין בשלומם ובשלום בני משפחתם. לצד המסירות
לחברים, תארו אותו כאדם חרוץ במיוחד, גם בלימודיו וגם בכל עבודה ומשימה שקיבל עליו בקיבוץ,
וכאחראי משק החי וגן הירק.

בתקופה שחזר יהושע לקיבוץ משנות שירות הקבע, הוא הקים ועיצב בעבודה קשה פינות נוי רבות
ברחבי הקיבוץ. למרות המחלה היה חשוב לו להפריח לייפות ולתרום לסביבה בה גדל ועוצב, "הרבה
פינות יפות באפק יזכירו לנו אותך" ספדו חבריו. אישיותו של יהושע השפיעה על כל מי שהכירו אותו,
ופגשו אותו במהלך השנים. בנו אור מספר כי דרכו של אביו השפיעה עמוקות על חייו, "אבא שלי לימד
אותי לעבוד קשה, ללמוד הרבה ולהתמיד במה שאתה עושה, לפי הדרך שלו, הכל מסתדר בסוף".

שיר שכתבה נעמי ברזילי לזכרו של יהושע, ופורסם בחוברת "דפי אפק":

רוח סתיו

כי הסתיו פלש לחיי,

בזרועות רוח המדבר?

אך לסתו שלי

העלים נושרים

לא יבוא האביב

אט מנתקים עצמם מעץ החיים

על התל- פרחים
מושקים בדמעותיי.

נעמי ברזילי

וצונחים.

קלים הם וקלה צניחתם,

בני הסתיו והמוות.

בני הרוח החולפת,

מעל האדמה החרבה.

האם גם אתה צנחת כך

מעץ החיים קל ונישא אל המוות

יהושע בצעירותו



יהושע בצעירותו



יהואש דעת אירותו הצבאי



פעילות החטיבה בהיותו קצין שלישות חטיבתי

בית ספר לשלישות

ועוד בתחום הטיפול של השלישות - בית הספר שהקים החיל ללימוד נושאי תורתו. בעבר היה בה"ד 11 משותף לשלישות ולתחזוקה. אבל נעשתה המרה: בסיס הדרכה מיוחד לנושאי תחזוקה ובסיס הדרכה מיוחד (בה"ד 11) לענייני השלישות. כאן מוכשר כוח האדם המקצועי בתחומים הרבים - מש"קים למיניהם וכן השלמות ידע לנגידים בתחומי משמעת והשתלמויות של רבי סמלים. בבית הספר של החיל מועברים קורסי מפקדים של מרכזי ניוס והשתלמויות לקציני קישור. כן מכשיר בית הספר את כלל צה"ל בנושאים הבאים: פקידות משרד, או אנשי ענף המימשל הצבאי ובעלי תפקידים לרבנות. אלפי חיילים וקצינים עוברים בשערי בית הספר מדי שנה במינון נושאי לימוד.

אומר על כך הקשל"ד: "הדעה המקובלת היא, שמאז ימי נפוליון נשתמר הטיפול בחיילים כבני אדם כמעט באותה שיטה. אבל כשמעיינים ב'ספר השליש' של צה"ל מגלים, כי שליש מן הפירסומים בנושאי שלישות, שקבע הצבא, הוחלפו בתוך שנתיים. זו איפוא ההוכחה, כי הדעה המקובלת אינה נכונה, לפחות לא בימינו. הטיפול בבני אדם איננו נושא סטאטי. עובדה: יש שימוש נרחב בעזרים מתוחכמים ומשוכללים כמו מחשב. התפיסות של שליטה בכוח אדם ובניהולו - משתנות. שיטת הדיווח היום מאפשרת לדעת על הימצאו של כל חייל בתוך שלושה ימים. גם בסגלי המילואים חלו בשנתיים האחרונות שינויים. השינויים מתבטאים בגודל, בהיקף, בהבנת הקריטיות של בעיית כוח האדם. יש שינוי בשיטת הניהול ושימוש נרחב מאוד במחשב".

שלישות - מקצוע צבאי?

על השאלה, האם השלישות היא מקצוע צבאי, משיב הקשל"ד, תת-אלוף דני רוז: "זוהי אחת השאלות שמתעוררות, למרות שהר כר מעל לכל ספק, שחיל שלישות הכרחי לצה"ל. כבר צוין לעיל שבמשק האזרחי יש כבר תחום התמחות של ניהול כוח אדם בדרג אקדמי, והוא מקצוע מבוקש וחיוני ביותר. בבית הספר לשלישות בצה"ל, בו מכשירים אנשי סגל לכל החילות הטכניים כחיל-האוויר וחיל-הים - 'מייצרים' שק"מיסטים, שלמים, משקי שלישות - למעשה בעלי תפקידים זהים לכל חיל וחיל וכן בעלי תפקידים מוגדרים בתחום הניהול של כוח האדם בצבא. הדעות חלוקות כיצד יש לבצע הכשרה זו ואם חובה להתמחות בה מלמטה למעלה, או שמא יש מקום לרוטאציה בין בעלי התפקידים האחרים במטה היחידתי. כמו כן מוצגת השאלה, אם הנושא כל כך חשוב עד שיש למסדו בחיל עם מיפקדה מיוחדת ומערכת מגובשת. אלא שצורכי צה"ל הכריעו את הכף ונתנו מענה חיובי מוחלט בנושא הזה".

ועוד אומר תת-אלוף רוז: "בניגוד לצבא ארה"ב, למשל, אנשי חיל השלישות מבצעים תפקידים מקצועיים-פרופר. יש ביניהם קצין תשלומים, קצין תנאי שירות, קצין טקסים. זו התמקצעות בתחום צר ומצומצם. אנשי הסגל שלנו ממלאים תפקידים של קציני מטה מתאמים, ברמה של חטיבה ומעלה. בארה"ב מוכרת התמחות מקצועית לתפקידים מקצועיים - בעוד שתפקידי מטה ותיאום מבוצעים ברוטאציה על-ידי קציני אג"ם. המסלול הוא: מי שמסיים תפקיד של מ"מ הולך להיות שלישי, אחר כך נעשה מ"פ, אחר כך קצין שלישות חטיבתי ובהמשך מג"ד. בראשית דרכו של צה"ל כך חשבו לבנות את המסלול - אך התפיסה כולה לא הצליחה. התברר שאין מספיק קציני אג"ם לצורך זה".

בעת עצרת חטיבתית
בבנייני האומה בירושלים



השלישות בעתיד

כיצד ייראה העוסק בשלישות בצה"ל בעתיד?
 עונה על כך הקש"ל, תת אלוף דני רז: "לא כל
 הפקידות בצבא שייכות לחיל השלישות. פקידת
 משרד של קצין תחזוקה או ראש ליסכה עוסקת
 בניהול מסגרת, שמחייבת הכשרה מתאימת, אבל
 בדרך מינימאלית וספציפית. בחיל השלישות -
 החל מרמתה של פקידה מקצועית - יש חובה
 ללמוד את תורת השליטה בכוח אדם. כל הפקידות
 נקבע שייכות כיום לחיל שלנו - בדרגים של
 נג"דים ומזכירות כלליות. נראה שהשימוש במחשב
 יתרחב, שכן כיום השימוש בנוי בעיקר על שימוש
 במחשב מרכזי. כל יחידה מדווחת לו ומקבלת ממנו
 שירותים הדרושים לה בתחום של מידע עדכני
 ודו"חות. לריכוזיות היתר יתרונות של חיסכון
 ואחידות, בעוד חסרונה הוא התלות במקור מידע
 אחד. כיום, כתוצאה מן הריכוזיות, יש נושאים
 בדרגי שלישות של יחידות שדה הנעשים עדיין
 באופן ידני. אבל הגידול בהיקף הנתונים יחייב
 בעתיד אספקת עבודות למחשב, ואז תקבל יחידת
 שדה פלונית דיווח שיכלול אף את ציוניו של חייל
 בהשתלמות מסוימת. תהליך השימוש הגובר והולך
 החל כבר בצה"ל. לרשות החיילות האג"מיים עומד
 המחשב הכללי, שגם השלישות ניוונה ומשתמשת
 בו. עתה נבדקת אפשרות של אספקת שירותי
 מחשב כזה לרמה אוגדתית. השימוש במחשב יחייב
 הכשרה מתאימה בבית הספר לשלישות וגם ישפיע
 על כלל נחלי העבודה בצבא, בכל היחידות.
 ראש אכ"א רואה סנה אחת בשלישות כחיל
 מיוחד: "שתפתח בו קצונה בכירה שתהיה לה
 סמכות להחליט בגורלות של בני אדם, מבלי שהיא
 עצמה עברה את חיי היחידה בשדה. צה"ל חייב
 לשמור מכל משמר שקצונה כזו לא תפתח בו.
 במלים אחרות, הייתי מתאר את המצב בצורה
 ציורית יותר: שלא יהיה בצה"ל קצין שלא טעם
 טעם של שינה באוהל סיירים". ואמנם נעשים כל
 המאמצים שהמצב לא ייגרר לכך. בחיי היום יום
 אנשי השלישות הם אפורים - טכנאים שעניינם
 בטפסים ונהלים. אבל המהות זו העיקר - הטיפול
 בבני האדם.
 במבט לעתיד, סבור ראש אכ"א, כי הטיפול
 בכוח אדם בצבא יהפוך לנושא אקדמי ולא ירחק
 היום שקציניו הבכירים של החיל יחויבו להיות
 בעלי תואר שלישי. אלוף משנה העוסק בכוח אדם
 ובענייני שלישות יחויב במ.א.
 "יש סנה, עם זאת - אומר האלוף נתיב -
 באקדמיזציה, שכן היא עלולה ליצור חיץ, מרחק
 רב מדי בין בעלי התפקידים העוסקים בפרט לבין
 נושאי הטיפול שלהם. צה"ל חייב לעשות הכל כדי
 שחיץ כזה לא ייווצר. כלומר: שלא יתהווה פער בין
 האקדמיה לחיי היום יום והמציאות. מנהיגות
 אישית בצבא חשובה - ואסור שיווצר חיץ בין
 המפקד לפקודיו ואלה הסרים למרותו וכפופים לו
 בהיררכיה הצבאית. ככל שלא יהיה חיל
 השלישות מתוחכם, אנשיו חיים עדיין בצילו של
 מפקד היחידה שבה הם פועלים, והם יסייעו לו
 להיות מנהיג טוב יותר של אנשיו".

...אך נבאר את כולם
 את יפה הכלואית ואת האר
 כי רעות שבבאת, לעולם
 לא תען את לבן לבחור.
 אהבה אקדשת כיום
 את תשובי כנען לבחור.

חיים גרי.



בהשתלמות קציני
שלישות מתקדמים



כותבים לזכרו



ליחיד פיאלקוב,

את פיאלקוב הכרתי בהיותו נער צעיר יפה תואר מקיבוץ אפק.
בהיותי נער מתבגר חונכתי על ידי מדריכים מקיבוץ אפק,
שהדריכו בקן הנוער העובד והלומד בקריית חיים. זו היתה פגישתי
הראשונה עימו, לימים נפגשנו שוב בשורות חטיבת גולני.
פיאלקוב היה קצין שלישות של חטיבת גולני והכרתי אותו באופן
אישי בתפקיד זה תוך כדי עבודה יום-יומית.
באימוני קיץ וחורף, בתקופות קשות, בתנאים לא תנאים הוא
תפקד במסירות, יוזמה ותושיה רבה.

עבודתו כקצין שלישות בחטיבה היתה טיפול פרט בחיילים, טיפול
בקידום ובסיווג של הקצינים והנגדים ביחידות השונות של
החטיבה.

לא היתה בעיה שהפנו אליו, ולא משנה מי פנה, שנענתה בשלילה
- הכל עשה במסירות ובחיוב.

לילות וימים עמד מול מפקדי החטיבה ומילא דרישותיהם באופן
מקצועי. לא היתה בו שום חובבנות - הכל התבצע באופן המקצועי
ביותר.

באחד הימים פנה אלי ואמר: "יום טוב, אני מרגיש שאני הולך
להיות חולה."

אמרתי לו: "פיאלקוב, לא מתאים לך, אתה תנצח כל דבר!"
כך מדי פעם היה מתלונן אך לא פנה לקבלת טיפול מפני שהיה
עסוק ושקוע בעבודתו.

עד שיום אחד קרס והסתבר שלקה בכיליותיו.
הוא נשלח לטיפולים ובמשך הזמן עזב את החטיבה עקב המחלה.
הקשר הישיר ניתק אך עקבתי אחר קורותיו מרחוק - ידעתי
שהתחתן ובנה משק במושב ציפורי.

באחד הימים נתבשרתי כי הנורא מכל קרה ומחלתו גברה והוא
נפטר.

באתי ללוותו בדרכו האחרונה בבית הקברות של קיבוץ אפק.
לוויה עצובה בה נזכרתי בהכרות עמו בעודו נער צעיר.

יום טוב חזן -
חבר לנשק וליחידה



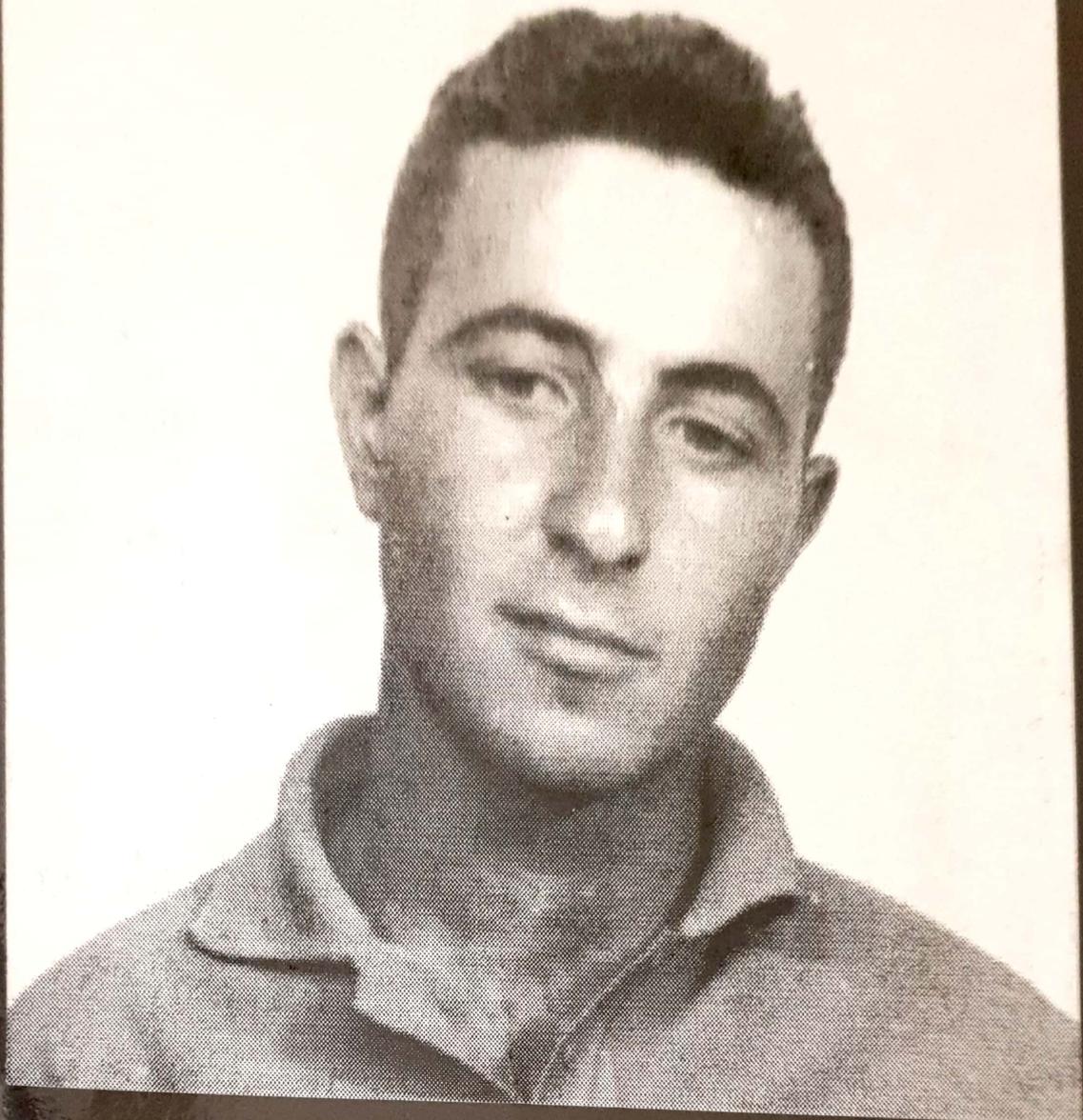
"יהי זכרו ברוך"



פיאלקוב יהושוע ז"ל

„ה' נתן,
וה' לקח —
יהי שם ה' מברך.”

(איוב, א' כ"א)



יהושוע
פיאלקוב ז"ל

צבא ההגנה לישראל



לזכרה

בית הספר למקצועות משאבי האנוש



"...יש כוכבים שאורם מגיע ארצה - רק כאשר הם עצמם אבדו ואינם.
יש אנשים שזיו זכרם מאיר - כאשר הם עצמם אינם,
אורות אלו מבהיקים בחשכת הליל
הם אלו שמראים לאדם את הדרך"....

(חנה סנש).

משפחה יקרה,

החבנה הבלתי נשכחת לשימור הקשר עימכם - ולימוד מורשתם של הנופלים ימשיכו להוות את אחד העקרונות המרכזיים של חיל השלישות. החיל עוסק מדי יום ביומו בפרויקטים שונים להנצחת הנופלים וכשהמרכזי בהם הוא פרויקט אוגדני הזיכרון בהשלמות הקצונה. בהליך יצירת האוגדן נחשפים הצוערים לפנים הצעירות והיפות הניבטות מהתמונה, לסיפוריהם של הנופלים, ללימוד מורשתם. ומקיימים את הפסוק "כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד" ... וכל זה דרך תיאור של תכונות אופי, שאיפות, סיפורים וחוויות - כל אלו אפשרו לצוערים לנסות להכיר, ולו במעט, את אלו שכבר אינם עימנו. לבנות אוגדן זיכרון פירושו להוביל את הרוח אל אותם הימים, השנים, התקופות, להיכנס לתוך סיפור החיים. הקורא באוגדן הזיכרון נכנס אל תוך עולמו של יקירכם, אל תוך סיפור חייו - לוקח עימו משהו יקר, שביב של חיים, רסיס של אופי, שבריר של רעיון, כדי להאיר את הדרך"....

במהלך המפגשים עימכם מלקטים הצוערים את הסיפורים, אוספים את התמונות, את המכתבים - ויוצרים אוגדן שיהווה זיכרון מוחשי לעד. רגע לפני שהם נעשים למפקדים ומחנכים את דור ההמשך לוקחים הם אבני דרך משמעותיות - דרככם. מתגובות הצוערים בסיום הפרויקט עולה כי עברו תהליך משמעותי שילווה אותם בהמשך דרכם כקצינים בצבא הגנה לישראל. שקיבלו אבן דרך נדירה שתלווה אותם - כאשר הרגישו את הרוח דרך המילים והתמונות - דמותם של הנופלים היוותה עבורם דוגמא אישית. ברצוני להודות באופן אישי על הרצון להכניסם לביתכם, ביכולת שלכם לפתוח צוהר לעצב החי ולהכניסם למחוזות הזיכרון והרגש שאינם פשוטים ודורשים כוחות ותעצומות נפש גדולים.

חיזקו ואמצו !

משה אלוש, תת אלוף

קצין השלישות הראשי

תוכן עניינים

1	שער
2	תוכן עניינים
3	פתח דבר
4-5	קורות חיים
6-11	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
12	כי האדם עץ השדה
13-17	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
18	גולני שלי
19	"גם אם אלך בגיא עלמות"
20-23	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
24-25	חברים כותבים
26	מה עונות האילות?
27-30	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
31	אבא שלי
32-35	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
36	ילד ושני החיים
37-38	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב
39	למקדת
40-43	חברים כותבים
44	סוף דבר

פתח דבר..

בשדה נבשרנו בירישה כי זכנו לכתוב אשון ויכרון, לא ידענו מאין להצטוויל
ואנה פנינו מופתות.

מיחו החללו מי המשפחה

מה ניתן לספר בזמן כה קצר וכיצד נסוד את האדם העומד מאחורי הפאול
האילסותי של השיפורים והאמונות מגלי לראות

במחלק בתיבת האוהן, זכינו להימשך לאדם מעורים - יחסי נאמקוב דיל
בן אדם בעל עומק רב וערכים, רב פעלים, "מלה הארץ"

אוגדן זה נעשה באהבה גדולה והינו פועמה קטנה מהאדם הנמלא ועומד
מאחוריו.

ליסול רצון ועומד צבירה

מ.א. 2053315

רב סרון פיאלקוב יהושוע ז"ל



בן שרה ואריה

נולד ב: _____

א' בתשרי תשי"י, 24/9/1949

תאריך גיוס: 1968

נפל בעת שירותו

ט' בחשוון תשנ"ד, 24/10/1993

שרת בחטיבת גולני

יחידה: _____

מקום נפילה: _____

נקבר באפק

רב סרון יהושוע פיאלקוב ז"ל

גיל הנפילה: 44

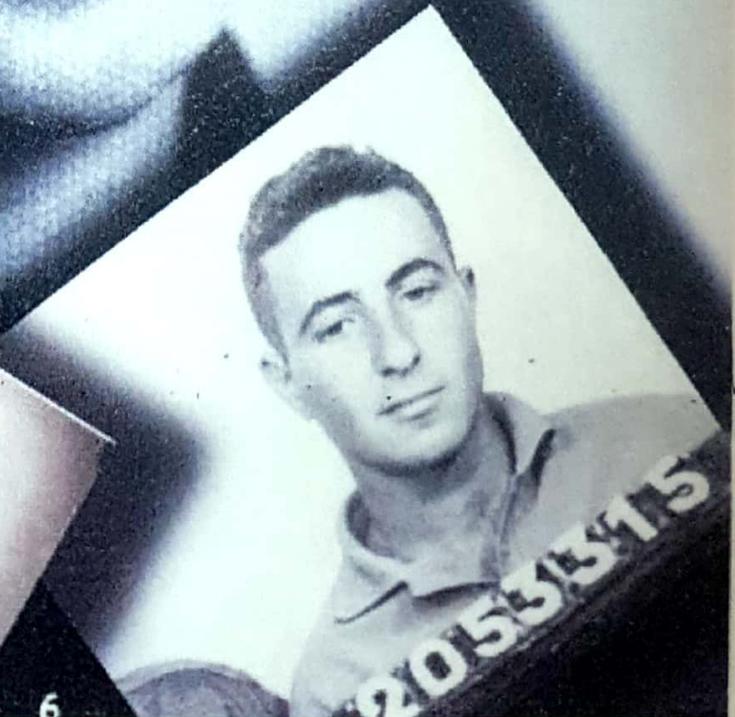
קורות חיים

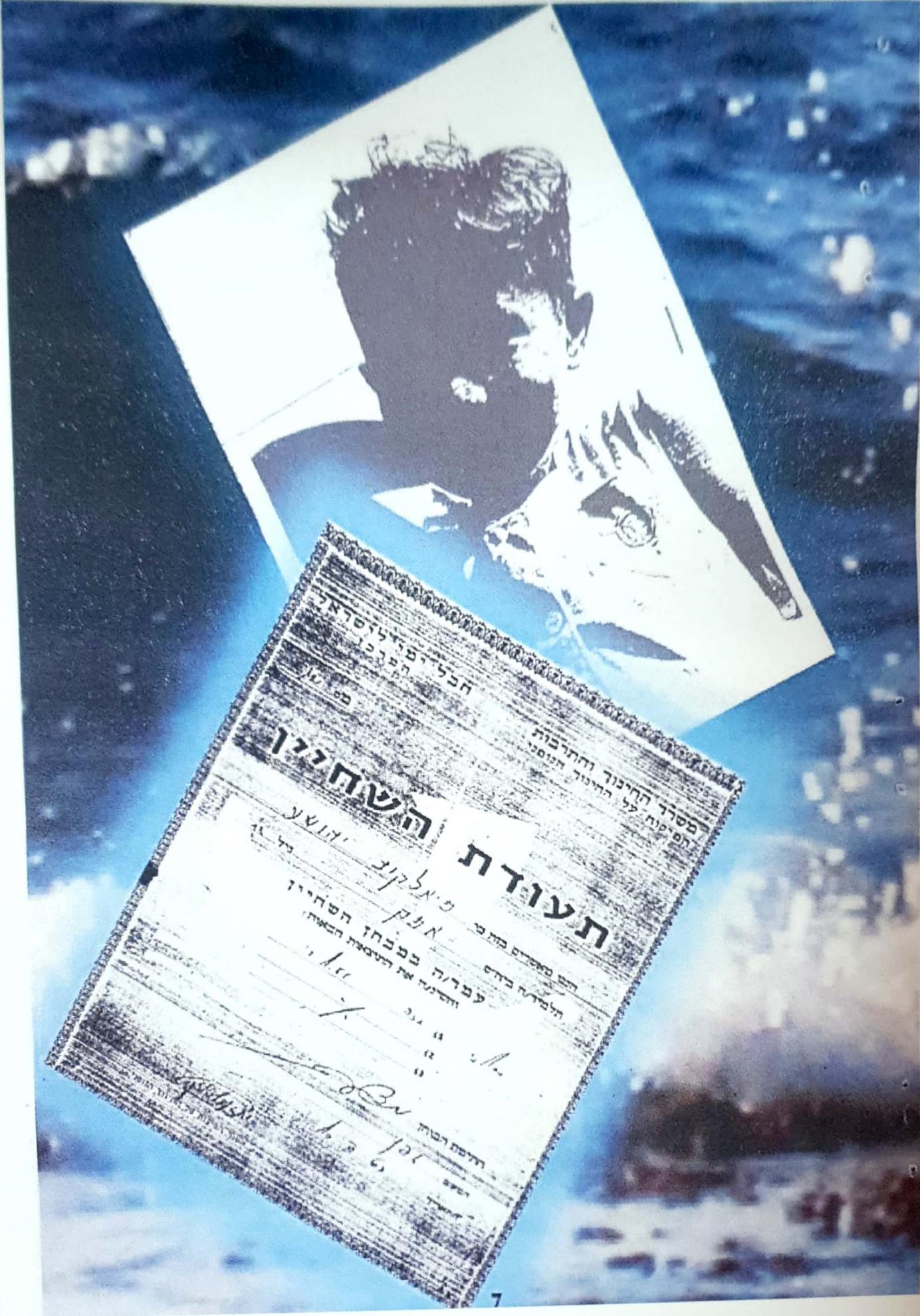
נולד למוציא לאור, גרם שמואל פיאליקוב, היה תלמידי (ישיבה) ת"ש. 24 בספטמבר
1949 התקבל ללימודים בתיכון "העובד" בירושלים ובתום לימודיו התגייס לצה"ל.
באוקטובר 1968 התגייס לצה"ל ושרת כקצין במסגרת מילואים.
בשנת 1970 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1970 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1972 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1973 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1974 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1976 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1976 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1977 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1978 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1979 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1980 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1981 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1982 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1983 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1984 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1985 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1986 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1987 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1988 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1989 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1990 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1991 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1992 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.
בשנת 1993 התמנה למפקד פלוגת הנדסה במסגרת מילואים.

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים
אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת לְכֹל בָּשָׂר
זָכוֹר נָא אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַזּוֹכוֹת וְהַטְהוּרוֹת שֶׁל בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ
אֲשֶׁר הָעֵרָו אֶת נַפְשָׁם לְמוֹת מוֹת גְּבוּרִים
בְּהַחֲלָצָם לְעוֹרֵת הָעַם וְהָאָרֶץ
מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמֵאֲרִיזוֹת גְּבוּרוֹ
בְּמִלְחָמָתָם לְמַעַן שְׁחֻרֹר עַמָּם וּמוֹלַדְתָּם
בְּעִלּוֹתָם עַל מוֹבַח תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קְדוֹשׁ
הַפְּחוּ רוּחַ עֵז וּגְבוּרָה בְּכֹל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ קְדוֹשׁ
וְיִתְעוֹרֵר לְקִרְאָת גְּאֻלְתּוֹ וּפְדוּת נַפְשׁוֹ
וְיִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה
עִם רַבּוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּגְבוּרֵינוּ מִיַּם עוֹלָם
בְּצֻרוֹת הַחַיִּים יִצְרוֹר אֶת נַשְׁמָתָם
בְּגִדְעוֹן תְּהֵא מְנוּחָתָם
וְיִנְחֻנוּ בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכְּבָם
וְיַעֲמֵדוּ לְגוֹרְלָם לְקֶץ הַיָּמִין
אָמֵן

רשין יהושע פחולקוב דיל גרל
מיומנו אמק ב-24 במסמבר 1949
לשירו ואליה פואלקוב, למד בבית
המסר יאחזי שבאמק.

במסגרת גרעין בניים, יצא יהושע
למסע של חסידות ובידוד
במסגרת בגידול.





השחזור

תעודת

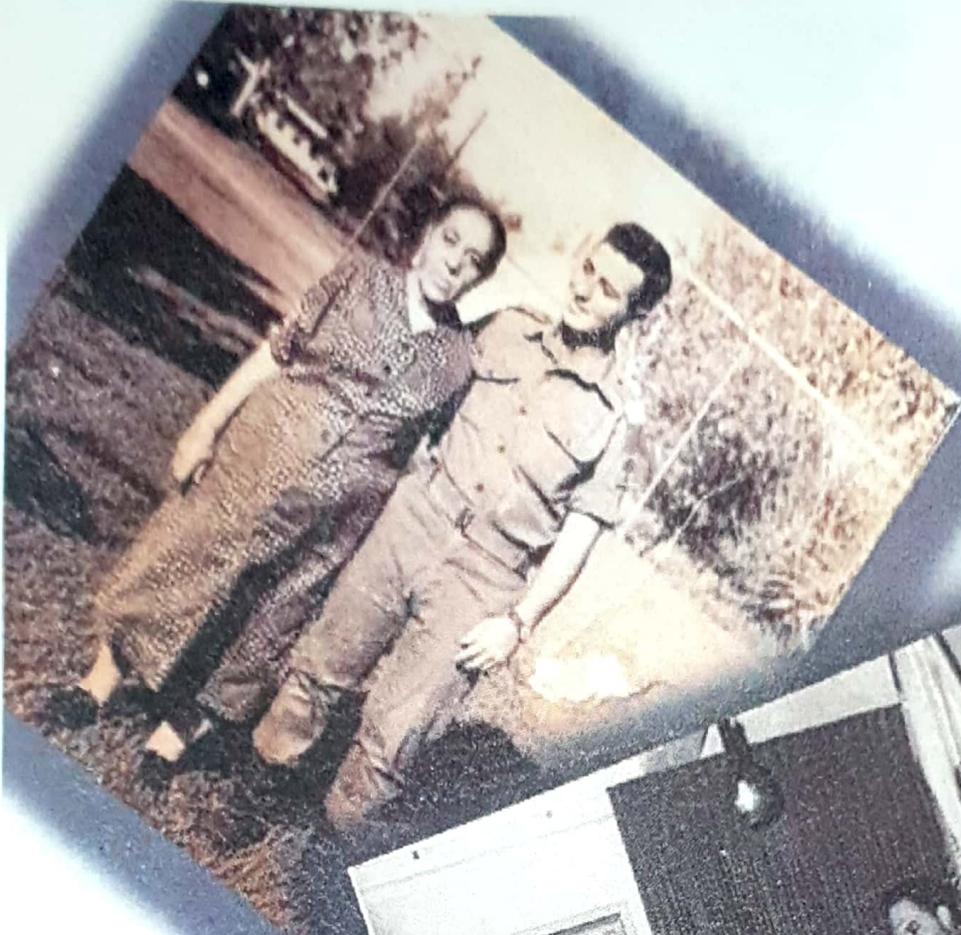
מסד החינוך והתרבות
רשמי קופה על החינוך הומני
הכלי המרכזי
מס' 10
השם: פיאלקוב
אפק
עמדה במבחן הסחייה
והשגה את הנקודות האחר
השם: א. ג. ג.
תאריך: 1. 1. 67
חתימת השר: [Signature]
מס' 10



שתיים מאהבותיו הגדולות
של יהושע היו כלבים וצילום.
"הוא היה מתעד כל דבר",
מספרת דליה.



בריתנו בן 19, יצא לשירות צבאי
והוצב בגולני.
בהמשך שירותו, מרץ 1970, יצא
לקורס קצינים בסיסי למנהלה
ובהמשך השתתף בקורס שלישים
בבית הספר למנהלה.



"אך נזכור את כולם,
את ימי הבלורית והתואר.."
[חיים גורי]



כי האדם עץ השדה
כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

יכני

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא שואף למעלה
כמו האדם הוא נשדף באש
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

האדם

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה

עץ

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמא למים
כמו האדם הוא נשאר צמא
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

השדה

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה

[נתן זך]

"אפשר ללמוד על כל דרך חיינו של
יהושע מן השנים החן ברפת - דרך חיים
של עבודה קשה של חתימה למטרה
בעקשנות בהתעלמות ממוסכמות."

[וינתן ויגד]

לאחר 4 שנות שירות בא"י, חזר למסגרת הלימודים אצל שם
ברמת עד למלחמת יום הכיפורים

אהבתו הגדולה של יהושע הייתה הרפת

הרפת נחשבה מאז ומתמיד למקום עבודה קשה ותובעני.
יהושע השכים קום בכל בוקר והחל בחליפת הבוקר, בהאבסה
ובקציר. הוא השקיע מאמצים רבים בגידול המספוא, היה עובד
בחדריות בימי השמש החמים כמו גם בימי הגשם הזועף.
גם לאחר שעות עבודה ארוכות היה יוצא בערב להעביר קווי
השקייה על מנת שיוכל לקצור שוב בבוקר שלמחרת.

אחת מאהבותיו הגדולות של יהושע הייתה גידולי גוי.
בצעירותו עבד בטיפוח הגוי באפק, וכל הגינות ואזורי
הגוי שקיימים כיום בקיבוץ הן פרי מעשה ידיו. הוא
גאל פינות מוזנחות בקיבוץ והפך אותן לירוקות
ופורחות.

"ואכלו תוך זמן קצר ניכרו טביעות
אצבעותיו בכל פינה במשק."
[מינתו ויגד]

יהושע לקח אהבה זו למקום חדש, כשהתחיל לטפח את הרפת שלו עם שיחי ורדים וגינות, על מנת שיהיה נעים ונקי בסביבה בה הוא עובד.

"זו הייתה אז גישה מאוד שונה מן המקובלת. הרי לא חשבו שצריך לטפח גם את אזור הרפתות והמוסך - גם שם שתל ורדים ושיחים" אומר יונתן ויינר, חבר משפחה.

הוא ידע למצוא את היופי שטמון בכל מקום ולהוציא לאור בחריצות ומסירות.



יהושע היה חבר במזרה להגנת הטבע.

כשהגיע לידעתו כי עצי זית בני 1000 שנים שנעקרו מעמוקה שבגליל עתידים להיזרק, החליט יחד עם חברו לאסוף את העצים עם משאית ולשתלם בקיבוץ. עצי זית אלו נטועים עד היום באפק ליד חדר האוכל של הקיבוץ.

באוקטובר 1979 חזר לשירות קבע והועלה
לדרגת רב-סרן בתפקיד קצין השלישות
של חטיבת גולני.



יהושע אהב מאוד את שירותו בחטיבת
גולני ולימים אף קרא לבנו הבכור אלון
על שם עץ האלון המעטר את תג היחידה
של החטיבה.

גולני שלי היא

טובה אנשים

גולני שלי היא שמות ופנים

מקומות זמנים

וקולות משונים

השבים ועולים

"גם את אלהי אביך בוגיא צלם"

"... רע גי אתה יצמד."

[תהילים כג, ד] [תהילים כג, ד]

היו אלו ימי מלחמת יום הכיפורים.
שדה יהושע עם לחמי גלני בזמן שכוחות ישראל
התרכזו במתחם "עין חרד" בקרית שמונה והתארגנו
לכיבוש מחדש של הרמון.
אנשי חב"ד באו להתפלל עם חיילי גולני וחילקו
ליחושע ספר תהילים, אותו שם כלאחר יד בכיס.

במוהלך המלחמה נזרה לעברו של יהושע כדור,
שבסופו של דבר נחסם ע"י ספר התהילים והציל
את יהושע.

"חריצותו והקפדתו על פרטים הובילה
אותו לתפקידים אחראיים בצבא ובטימוס
בסולם הדרגות עד שחלה ונאלץ לעזוב

את הצבא.."

[יונתן וינר]



יהושע היה בין הראשונים שניסו קבע בצבא.
"יהושע היה בחור ישר ואמין. כל המשימה אותנו והוא לא ויתר ודבק
במטרה עד שהשלים את עבודתו במלואה.
הוא עבד קשה מאוד.
ראשונה במעלה הייתה עבודתו ורק אחר-כך המחלה, עד שלא יכל עוד.."

[אל"מ (במיל') יום טוב חזן, לימים רס"ר מחנה "שרגא" של חטיבת
גולני וסגן מפקד החטיבה וכיום יו"ר אתר ההנצחה ומוזיאון גולני]

בנובמבר 1976 אושפז לראשונה בבית החולים רמב"ם עקב חשש
לזיהום בכליות. לאחר מספר ימי מחלה בביתו באפק הוא חזר
לרמב"ם להמשיך בדיקות, בהן אובחן סופית הזיהום. כשהוקל לו חזר
לתפקידו בצבא.

"יהושע המשיך לעבוד באותה המסירות
ובאותם קשיים ואולי אפילו הגדיל את
הקושי, על מנת להוכיח לעצמו או
לאחרים שהמחלה לא פגעה בכושד
העבודה שלו.."

[יונתן וינר]

"הייתה לו ראייה מיוחדת. הוא היה עצמאי בדעותיו. כאשר בחר בדרך וקבע מטרה הוא התקדם בהתמדה בקשיים..."

[אמנתו הייתה]



ביולי 1977 נפצע יהושע ברגלו מדסיס של רימון נפץ בעת ביצוע מבחני ידיות של חיילים לקראת כניסתם לסיירת גולני. בעקבות הפציעה הוכר יהושע כנכה צה"ל, אושפז ונותר ברגלו בבית החולים רמב"ם והועבר לבית קיי בנהריה לחניכה מיפול פחיתורפי.

לאחר הפציעה, בה הוכרו ליהושע 100% נכות ובעקבותיה ישב על כסא גלגלים, חזר ואמר לכל מקורביו כי לא יעבוד זמן רב והוא ישוב ללכת על רגליו.

אמונתו בדבר הייתה כה גדולה והוא השקיע מאמצים רבים ואכן הגיע היום בו שב לעמוד על רגליו וללכת שוב.

זינגט פאלקס!
 די שמויך, קוד אר
 אים א מיט
 פארשטייט...
 זינגט פאלקס!
 די שמויך, קוד אר
 אים א מיט
 פארשטייט...



אהבתים
 אהבתים
 אהבתים
 אהבתים

סטט צד

- שול - פאלקס
- צבי - פקיד (פקק)
- יפה - פרידה
- זאפר - שטם
- אורה - נחמ'ר
- שלמה - פ. מוח
- אורנה - פקידה
- אורה - פקידה נאפ

עם שחרורו מחצבא המשיך לעבוד במשק בגידולי שדה, עמד
לבחינות באוניברסיטת חיפה וכן החל בלימודי מכינה לפי החלטת
האסיפה באפק.

תקופה ארוכה טרדה את יהושע שאלת המשך חברותו בקיבוץ אפק.

בנובמבר 1980 בא חברית הנישואין עם דליה לדקני, איתה יצא
והצטרף לקבוצת "קלע" במגמה להקים יישוב חדש ברמת הגולן. יחד
עם חברים לקבוצה עבד בהכנת שטח לנטיעות.

"אסילו אם תגידו יזה לא כדאי
אסילו אם תגידו ילא, אין לי מנאי
אסילו אם תגידו ילך לך מעלוי."
[יורם טהרלב]

סיפור היכרותם של דליה ויהושע מעניין במיוחד.
"לך מעלוי יצדה דליה, וך יהושע לא הרים ידים."

לדליה ויהושע הייתה מכרה משותפת - חברתה של דליה הייתה עובדת סוציאלית במקום בו שירת יהושע.

אחת מכרה הייתה במשך זמן רב להכיר ליהושע מישהי לאחר שזה יצא עם בחורה במשך זמן רב ועזב אותה.

בסופו של דבר החליט יהושע לתת לאותה מכרה צ'אנס ותכריז: "יש לך עד 12 בלילה להכיר לי מישהי, אם לא, מספסת את ההחלטות!"

כמובן שאותה מכרה לא התכוונה למספסת החלטות זו, והתקשרה לדליה סמוך לשעה 12. לאחר שכמעט בלתי מוסקים השתכנעה דליה לתת צ'אנס לבחור המעונין.

יהושע התקשר בזקה לחצות והם שוחחו בטלפון.

הם קבעו להיפגש לסרט ואח"כ הלכו לבית גלים. כבר בפגישתם הראשונה, בעומם יושבים על ספסל ובשוחחים, הכריז יהושע בפני דליה כי היא תהיה אשתו. דליה נבהלה, שהרי היא לא מכירה אותו וענתה לו בתגובה שיעזוב אותה ויך, היא בכלל לא רוצה להתחתן ובקורב תיסע לאירופה.

דליה מספרת כי יהושע היה מחזר נחוש - היה שולח פרחים ומתנות רבות.

ביום חזרתה של דליה מבלגיה, החליט יהושע לבקש מגיסה של דליה את האטו שלה שהשארה אצלו בזמן שהותה בחו"ל כדי לאסוף אתה משדה התעופה וסיפר לו שהם עומדים להתחתן. כך דליה המופתעת פגשה בשדה התעופה את יהושע שלקח אותה להכיר את הוריו ורצה ללכת לבשר לאביה של דליה על חתונתם.

דליה ויהושע התחתנו בנובמבר לאחר שלושה חודשי היכרות בלבד ולהם 3 ילדים.

"אינך יכולה ככה שתם ללכת
יש גשם בחוץ ואת נשארת איתו."
[יורם טהרלב]



אבא שלי

אבא שלי -
הוא יודע הכל.
אבא שלי -
יש לו סוס גדול.
אבא שלי -
הוא רותם הפכדות.
אבא שלי -
הוא חונש השדות.

אבא שלי -
הוא הבטיח גם לי
סוס... בשבילי?
אבא שלי...

למה זה באו פתאם כ...לם?
למה השכיבו את אבא דומם?
למה ולמה הסוס צנח?
למה זה אמא בוכה כל-כך...?

[מרים ילן שטקליס]

בשל מצבו הבריאותי המערער החל יהושע בנדיקות
נוספות ברמב"ם ובמרפאת אפק, שם שוכנע ע"י חברי
המזכירות לחזור ולהתיישב באפק, שם התקבל חזרה
לחברות ועבד בעיקר בנוי, בכותנה ובהשקיה.

ב-1985 עזב עם משפחתו את קיבוץ אפק ועבר למושב ציפורי, שם
החל להשתקם במקלות בעזרת הלוואות ממשרד הביטחון שהכיר בו
כנכה צה"ל.

במקביל, קיבל בביתו טיפול בדיאליזה לפי שיטה חדשנית ואפשרות
השתלת כליה עמדה על הפרק.

"המחלה פגעה קשה בגופו אך הוא סרב
להיכנע לה, אפילו לא הכיר בה..."
[יונתן וינר]

עיני פקוחות מבלי לראות את השמיים
מבלי לראות כחול של ים, ירוק של עץ
מבלי לשמוע מנגינות יפות כמו פעם
מבלי לראות את הדברים כמו שהם.

ילדים קטנים, ילדים גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים
את יודעת אמא,
כולנו ילדים של החיים.

אני נושם, אני חבוק בזרועותייך
אני רואה בך בית חם ומשפחה
ואור בהיר בחלונות שאת פותחת
אני חופשי, אך אין לי מנוחה.

ילדים קטנים...

והרופא כבר מדבר על סוף הדרך
אבל אני יכול לשים לפחד קץ
עיני פקוחות בשביל לראות את השמיים
בשביל לראות כחול של ים, ירוק של
עץ.

ילדים קטנים...

ילדים של החיים

"אנחנו ידענו כי מחלתך רצינית וקשה,
אך קיוונו שגם הפעם תתגברי, בכווח
רצונך העז לחיים.."

[חבריו לכיתת "ארז"]

בתקופה זו מצב בריאותו הלך והתדרדר, עד שבראשית אוקטובר 1993
הובהל לבית החולים רמב"ם, אושפז במחלקה הנפרולוגית, שם נותח
ובמשך שבועיים נאבק בכאבי תופת.

"הפעם האחרונה בה נפגשנו הייתה
בבריקת השחייה באפק.
לא תיארתי לעצמי שכל כך מהר יגיע
סופו.."

[יונתן וינר]

ביום א', ט' בחשוון תשנ"ד, לפנות ערב (24 באוקטובר 1993) הוכרע
ע"י מחלת הכליות והוא בן 44 וחודש בלבד.

למחרת

הירוק היום ירוק מאוד
והאפור היום אפור מאוד
וקצת שחור ואין לובן בעיר
והנסער היום נסער מאוד
והעבר היום - עבר מאוד
קצת עתיד, ואין הווה באוויר.

ועוד לא קל לנשום, ועוד לא קל
לחשוב מול הרוח
ומאוד לא פשוט לחכות
הסערה נוגעת בריסים,
ומשתבר כל רגע לריסים
אך הירוק היום ירוק מאוד.

[לאה גולדברג]

יהושע אהב מאוד את השיר "למחרת"
וכשהגיעו בני המשפחה לבית העם
בקיבוץ, שם ישבו לאחר ההלוויה, התנגן
השיר ברדיו.

דני אבנר

מ"ס 972

19.11.93

ה' כסליו תשנ"ד

יום השלושים
ליהושע פואקוב ז"ל.

רוח סתו -

כי הסתו פלש לחיי,

העלים-נושרים.

אט מנתקים עצמם מעץ החיים
וצונחים.

קלים הם וקלה צניחתם,

בני הסתו והמות.

בני הרוח החולפת

מעל האדמה החרבה.

האם גם אתה צנחת כן

מעץ החיים -

קל ונשא אל המות -

בזרועות רוח המדבר?

אך לסתו שלי

לא יבוא האביב

על התל - פרחים

משקים בדמעותי.

נעמי ברזילי

רוח סתו -
כי הסתו פלש לחיי,
העלים נושרים.
אט מתנתקים עצמם מעץ החיים
וצונחים.

קלים הם וקלים וקלה צניחתם,
בני הסתו והמות.
בני הרוח החולפת
מעל האדמה החרבה.

האם גם אתה צנחת כך
מעץ החיים -
קל ושא אל המוות -
בזרועות רוח המדבר?

אך לסתו שלי
לא יבוא האביב.
על התל - פרחים
מושקים בדמעותי.

נעמי ברזילי

עם ועל יהושע

שנים רבות היו שתי המשפחות שלנו ביחסי שכנות וידידות, אך הקשרים בינינו התהדקו בתקופה שבה שנינו עבדנו ברפת.

הרפת תמיד נחשבה למקום עבודה קשה. במשך השנים החגבש צוות שעכשיו מצטרפים אליו חברים צעירים ברצון.

העבודה התחילה ב-3:30 בבוקר, בחליבת הבוקר, שנמשכה 3-4 שעות, משם להאבסה ולקציר עשב הרודוס. (המספוא היה חלק מן הרפת).

יהושע הקיף את כל העבודות והשקיע מאמץ רב במיוחד בגידול המספוא. אחרי שעות עבודה ארוכות היה יהושע יוצא בערב להעביר קווי השקייה, כדי שנוכל לקצור שוב בבוקר שלמחרת.

אפשר ללמוד על כל דרך חייו של יהושע מן השנים ההן ברפת - דרך חיים של עבודה קשה, של חתימה למטרה בעקשנות, בהתעלמות ממוסכמות. היתה לו ראייה מיוחדת. הוא היה עצמאי בדעותיו. כאשר בחר לו דרך וקבע מטרה, הוא התקדם אליה בלי להתחשב בקשיים.

יהושע היה בין הראשונים שחתם קבע בצבא. חריצותו והקפדתו על פרטים הובילה אותו לתפקידים אחראיים בצבא ולטיפוס בסולם הדרגות עד שחלה ונאלץ לעזוב את הצבא. המחלה פגעה קשה בגופו אך הוא סרב להכנע לה, אפילו לא הכיר בה. יהושע המשיך לעבוד באותה מסירות ובאותם קשיום ואולי אפילו הגדיל את הקושי, על-מנת להוכיח לעצמו או לאחרים שהמחלה לא פגעה בכושך העבודה שלו.

העבודה בנוי איפשרה ליהושע להביא לידי ביטוי צד נוסף באופיו. הוא גאל פינות מוזנחות בקיבוץ והפך אותן לירוקות ופורחות. היו לו רעיונות על שדרות של עצים שישכרו את נוף הדשאים הרחב. על צמחיה בתעלות הניקוז שתמיד מתאסף בהן ליכלוך. ואכן חוד זמן קצר ניכרו טביעות אצבעותיו בכל פינה במשק.

בעצם אני זוכר שכבר בעבודתו ברפת טיפל יהושע בנוי סביב הרפת, כדי שיהיה יותר נעים ונקי בסביבה שאנו עובדים בה. זו היתה אז גישה מאוד שונה מן המקובלת. הרי לא חשבו שצריך לטפח גם את אזור הרפתות והמוסך - גם שם שחל ורדים ושיחים.

הפעם האחרונה בה נפגשנו היתה בבריכת-זשחיה באפק. הפעם כבר פגשתי ביהושע אחר, שמודע למצבו הבריאותי הקשה ולחולשתו, אך מאמין בסיכווייו להגיע להשתלח כליה שתביא להטבה במצבו.

לא תארתי לעצמי שכל כך מהר יגיע סופו.

יהא זכרך ברוך.

יונתן ויינר

יום שישי
י"ד חשוון תשנ"ד
29 באוקטובר 1993

ד פ א

מ י נ ס ו ר מ צ י ו ן מ"ס 602

אנו אכלים על מותו ללא עת של
יהושע פיאלקוב ז"ל
וכואכים עם אריה, צביקה ואיילה,
דליה והילדים וכל בני המשפחה.

יהושע פיאלקוב: א' בחשרי (ראש השנה) תש"י - 24 בספטמבר 1949
ט' בחשוון תשנ"ד - 24 באוקטובר 1993.

י ה ו ש ע :

אמנם ידענו כי מחלתך רצינית וקשה, אך קיווינו שגם הפעם תתגבר,
ככוח רצונך העז לחיים.
גדלנו יחד, היית חבר וידיד טוב ונחלץ תמיד לעזרה, חרוץ ושקדן
בלימודים ומתנדב תמיד לכל עבודה כאחראי על העבודה במשק-החי
ובגן-הירק.
בתקופה שחזרת לקיבוץ השקעת רבות לשיפור הנוי, בעבודה פיזית
קשה, למרות מחלתך, כדרכך, בשאיפה ליסודיות ושלמות, והרבה
פינות יפות באפק יזכירו לנו אותך.
כך גם בחריצותך ללא גבול הקמת ביתך בציפורי, עם רפת משוכללת
וחלקת שדה, וכל זאת למרות מגבלותיך הפיזיות - לא נכנעת.
גם ברגעי מחלתך הקשים, כאשר סבלת מכאובים איומים, התעניינת
כתמיד לשלומנו ולשלום בני משפחותינו.
קשה לנו להאמין ששוב לא נראה אותך ומאבקך האדיר לחיים הסתיים.
לדליה והילדים, לאריה, לצביקה ולמשפחתו, משתתפים וכואבים
אנו אתכם,
חבריך לכיתת "ארז".

סוף דבר..

דליה היקרה,

"מה עשו המסכנים האלו שהם צריכים לבוא לכאן",
שאלת כשנכנסנו לביתך בפעם הראשונה.
ואנו ניסינו ולא ידענו אם נצליח להסביר, שאין זו אלא זכות.

הכנת האוגדן היוותה עבורנו חוויה ראשונה מסוגה, חוויה מעצבת שללא
ספק נזכור לשארית חיינו.

אנו מודים לך ולאמנוג על העזרה, הנכונות והסבלנות, על שהכנסתן אותנו
לביתכן בחמימות כה גדולה, פתחתן בפנינו את ליבכן וחשפתם אותנו
לסיפורכן האישי.

מאחלים לכן ולבני משפחתכן רק טוב,

ליטל רצון ועומר צפירה.

"המעשים"

שאני
מוציא
אשרי
תם
אלה
שיש
לינו

לפעד"